

[Arbejdsministeren]

tingsgruppe, der derfor har ment igen at ville fremsætte dette forslag.

Når jeg siger det, er det, fordi jeg mener, at jo mere man diskuterer ikke-seriøse løsningsforslag på et meget seriøst problem i samfundet, jo mere fordrejer man debatten, jo mere underminerer man mulighederne for at finde nogle reelle løsninger på problemerne. Vi har sagt fra regeringens side – jeg har sagt det gentagne gange og sagde det altså også, første gang vi behandlede dette forslag – at der er reelle problemer for børnefamilier på arbejdsmarkedet knyttet til manglende børnepasningsmuligheder, at dette problem må løses gennem en tilstrækkelig udbygning af tilbud af institutionspladser i vores samfund, og at arbejdsformidlingskontorerne og arbejdsløshedskasserne må yde al den støtte, man kan, til børneforældre, det være sig fædre, det være sig mødre, der er i vanskeligheder, når de får tilbudt et stykke arbejde, således at arbejdsformidlingskontorer og arbejdsløshedskasser kan bistå arbejdssøgende forældre, der ikke kan overtage et anvist stykke arbejde på grund af manglende børnepasningsmuligheder.

Men jeg har samtidig sagt, at det er livsfarligt at begynde at argumentere for løsning af dette problem gennem en opgivelse af arbejdsløshedsforsikringens mest bærende princip: princippet om at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Man kan nemlig med lige så stor grund argumentere for, at arbejdsløshedsforsikringen skal bruges til at løse en række andre problemer: uddannelsesstøtteproblemer, problemer i forbindelse med revalidering, problemer i forbindelse med tilskadekomst, man kan sige, at folk, som kommer til skade og derfor ikke kan være på arbejdsmarkedet, også skal have arbejdsløshedsdagpenge, man kan sige, at folk, der på grund af alderdom er afskåret fra at være på arbejdsmarkedet, skal have arbejdsløshedsdagpenge, og man kan foreslå ungdomsydelsen afløst af arbejdsløshedsdagpenge, fordi de unge endnu ikke er blevet gamle nok til at komme ud på arbejdsmarkedet osv. Det kan man gøre som en intellektuel manøvre, som et tankespind, men det kan blive meget farligt for mulighederne for at bevare en arbejdsløshedsforsikring på et højt niveau, hvis man opgiver dette princip.

Regeringen er, som man kan forstå, ikke indstillet på at opgive dette princip, og hertil

kommer efter min mening, at hvis man gør det, kan det blive en fantastisk sovepude for kommunerne i det danske samfund og, vil jeg også føje til, blive en virkelig trussel mod ligestillingen af mænd og kvinder på arbejdsmarkedet.

Det er lidt svært at få indtryk af, hvor mange mennesker der konkret er blevet ramt af manglende udbetaling af dagpenge som følge af manglende pasningsmuligheder. Vi har prøvet at spørge forskellige arbejdsformidlingskontorer gennem arbejdsdirektoratet, og vi har spurgt en række arbejdsløshedskasser, hvor mange eksempler de kender, og heldigvis tyder det på, at det er meget få sager, der findes på nuværende tidspunkt. I langt, langt de fleste tilfælde lykkes det for arbejdsformidlingskontorer, arbejdsløshedskasser og kommuner at klare vanskelighederne, og det synes jeg er meget positivt, og så må det være rigtigt selv i sparetider at prioritere tilstrækkelige pasningsmuligheder i kommunerne mest muligt.

Regeringen kan af de grunde, jeg her siger, absolut medvirke til at løse børnepasningsproblemet gennem fremskaffelse af tilstrækkelig mange pasningsmuligheder og tilstrækkelig støtte til de arbejdssøgende, men vi kan ikke støtte et forslag, der betyder, at vi forråder de grundlæggende principper i arbejdsløshedsforsikringen og dermed i realiteten fjerner grundlaget for det høje dagpenge-niveau, vi har i vores arbejdsløshedsforsikring.

Kaj Poulsen (S):

Den sag, dette forslag omhandler, er en sag, som der bør gøres noget ved. Jeg tror blot, at SFs ordfører ligesom ved det sidste forslag må komme op og sige tak for alle de pæne ord, og så må vi se, hvad partierne ellers vil gøre ved det, når det kommer i udvalget. Men det hænger altså sammen med, at det instrument, man vil bruge, er forkert.

Jeg er 100 pct. enig med arbejdsministeren i, at hele systematikken og princippet i arbejdsløshedsloven ville blive fuldstændig kuldkastet, hvis vi brugte denne måde at løse problemet på, men det skal ikke hindre os i at tage fat på løsningen. Vi har nok det allerstørste paradoksproblem inden for arbejdsmarkedet netop på dette område. Når man får et forslag som dette her, må man sige, at